

CRITICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

Un déu salvatge

La història. Egipte, 1.300 anys abans de Crist. Moisés i Ramsés, germans forçats, acabaran enfrontats per allò d'alliberar el poble jueu segons dicta un Nen Déu, donat a sadismes infantívols.

La pel·lícula. Que una producció *blockbuster* crispetera armi debats eixorcs sobre el fonamentalisme religiós, la lluita terrorista i la Bíblia més o menys en vers, són ganes de tocar la viola de gamba, que ni l'exquisit Jordi Savall. Sigui, doncs, *Exodus. Dioses y reyes* és l'indigest *peplum* que pretén actualitzar aquells hollywoodians *Diez mandamientos* de fa seixanta anys de Cecil B. DeMille, i que el britànic Ridley Scott (South Fields, 1937) no ens farà pas oblidar. *Exodus. Dioses y reyes* no deixa d'ésser una súper-producció noctàmbula, al servei d'un guió més desajustat que el pressupost econòmic de la Generalitat d'un altre Moisés, també erràtic, anomenat Mas. Ridley Scott parteix de la base que els espectadors se saben de memòria la diàspora jueva ran el Nil. Per tant, tan aviat és generós en el·lipsis narratives, com carregós en escenes espectaculars. A saber: de la una a la setena de les plagues egípcies. Uf! El bo i pitjor del cas, és que l'Scott amplifica un discurs escorat. Som-hi: jugar a les bandes laterals del camp. I sense solució de continuïtat, l'esbravada epopeia s'esmicola en un *têt à têt* mil fu-

lles, al servei d'un relat gòtic (per què l'odissea jueva és retratada gairebé a les palpentes?) i tan bulímic en escenes espectaculars, com gasiu, anorèxic, en qüestions bàsiques com la mort del faraó, i sobretot, la baixada del Sinaí, l'orgia del Vedell d'Or i els dubitatius anys i panys d'un èxode realment inacabable. Doncs bé, Ridley Scott s'ho passa pel forro, satisfet de la gosadia de presentar un Nen Déu molt més temible que la nena de l'Exorcista!

Exodus. Dioses y reyes

Director: Ridley Scott.
Intèrprets: Christian Bale,
Joel Edgerton, Maria
Valverde. EUA, 2014. 149'.
JC Alpicat, Principal

El tema. És millor que et temin, no que et respectin.

La imatge. Els ulls brillants de la Maria Valverde-Sèfora quan rep el seu marit Moisés, convertit en líder-general dels hebreus.

La frase. "Això que fas perjudica a tothom. I doncs, ja qui castigues?" etziba Moisés al Déu Nen. Ho va respondre Shakespeare temps ha: els déus juguen amb els humans com si fossim escarabats.

La recomanació. Addictes a súper-espectacles bíblics amb bona vista i millor memòria.